

Madeline Hunter

Kártyán nyert szerelem

Romantikus *Regények*

Madeline Hunter

Kártyán nyert
szerelem

Fairbourne-kvartett 4.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Accidental Duchess

Copyright © 2014 by Madeline Hunter

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 311 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Első fejezet

1799 szeptembere

Lydia a Sarah karjáról leomló nyersselyemre és muszlinra pillantott. Ám a tudatáig még az anyagok színe sem jutott el. Az érzékszervei felmondták a szolgálatot, csak a markában szorongatott levél gyűrődéseit érezte.

– Melyik legyen, milady? – Sarah előrenyújtotta a muszlint. – A grófnak mindig is kedvére volt ez a kék. Mivel ő is ott lesz, jó választás lenne.

A kérdéses kék ruha úgy nézett ki, mint amit egy fiatal lány viselne az első báli szezonjában. Mivel Lydia már majdnem huszonnégy éves volt, nem illett hozzá. A bátyjának, Southwaite grófjának tényleg tetszett, de ő még mindig kislánynak látta a húgát, és ez így is marad, amíg férjhez nem megy. Aminek viszont évről évre csökkent az esélye. *Hála istennek!*

Lydia kipislogta a szeméből ezeket a képeket, és kisimította az összegyűrt levelet az ölében.

A kezétől elmosódott a tinta, de azért így is ki tudta olvasni a szavakat. Megint végigfutott a gerincén a hideg. Ezúttal azonban nem a rémület követte, hanem a felháborodás szikrái.

Az ön érdekében találkozoznunk kell ma este Mrs. Burtonnél, hogy megbeszéljünk egynémely megrendítő hírt, amely önnel kapcsolatban a tudomásomra jutott. Biztosra veszem, hogy amennyiben összedugjuk a fejünket, megtaláljuk a módját, hogy megmentsük önt a rettenetes botránytól.

Alázatos szolgálója,

Algernon Trilby

Zsarolást érzett ki a gazfickó leveléből. Micsoda badarság! Bár legalább egyszer az életben alkalma nyílt volna olyan izgalmas tett elkövetésére, amely ilyen megtorlást vonhatna maga után! Az a bolond nyilván valami hibát követett el.

Elképzelte, amint a nyájas Mr. Trilby véletlenül neki címzi meg ezt az üzenetet, a zsarolása valódi áldozatának pedig tévedésből meghívót küld az egyik unalmas bűvészelőadására. Ha Lydia nem érdeklődne a férfi trükkjei iránt, Mr. Trilby sosem ismerte volna meg őt annyira, hogy magára vonja a figyelmét.

Ahogy Sarah megrázta mindkét ruhát, az anyagok és a díszítések súrlódása halk zenét keltett. A szobalány íves szemöldöke majdnem a hajáig ugrott elkeseredett türelmetlenségében.

– Egyik sem – felelte Lydia, és egy legyintéssel visszautasította mindkettőt. Felállt, és kísértelt a gardrób szobából. A hálóba érve leült az íróasztala előtti székre. Gyorsan lekörmölt egy üzenetet, és behívta Sarah-t.

– Vidd ezt le, és küldd el Cassandrának az egyik inassal! Aztán készítsd elő a zöld estélyimet!

– A zöld selymet? De azt mondta, hogy Lady Ambury baráti vacsorára hívta!

– Nem megyek el. Kimentem magam.

– Ez elég hirtelen döntés.

– Hirtelen döntés, de szükséges. Ma este Mrs. Burtonhoz kell mennem.

Sarah ajka helytelenítőleg megrándult. Lydia azért viselte el tőle az efféle bizalmaskodást, mert gyermekkorukban együtt játszottak Crownhillben, a családja grófi székhelyén, ahol a szobalány apja még mindig lovászként szolgált.

– Mondd ki, amit gondolsz! – kérte Lydia, miközben visszament a gardrób szobába. – Nem bírom elviselni, ha szavak helyett grimaszokkal fejezed ki magad.

Sarah az úrnőjét követve belépett a helyiségbe, és letette a két ruhát.

– Biztosan kihagyhat egy estét a kártyaasztalnál a családja és a barátai kedvéért. Úgy hiszem, Lady Ambury és Lady Southwaite nagy gondal tervezte meg ezt a vacsorát.

Lydia áttúrta az ékszerdobozát.

– Ami azt jelenti, hogy meghívtak egy férfit, akit be akarnak mutatni nekem. Újabb ok arra, hogy mégis Mrs. Burtonhöz menjek. Cassandra majd odaülteni a nagynénjét az asztalhoz, hogy párosan legyenek, vagy Emma hívja el a mi egyik nénikénket. A távollétem senkinek sem fog kényelmetlenséget okozni.

Sarah kinyitotta a szekrényt, és kivette a zöld selymet.

– Még ha igaza van is a tervüket illetően, csak azt szeretnék, ha megismerné azt az urat. Azzal még semmire sem kötelezik, hogy bemutatják az illetőt. Ami pedig Mrs. Burtont illeti... tényleg képes lesz jól mulatni annak ellenére, hogy a bátyja kicsalta önből azt az ígéretet?

– Southwaite nem csalt ki semmit. Rám parancsolt. – Az a beszélgetés a bátyjával azóta is frissen élt az emlékezetében, és még mindig fáj neki a sértés.

– Csak a legjobbat akarja magának... – motyogta Sarah.

Hát persze hogy csak a legjobbat akarta neki! Ahogy mindenki. Southwaite és a felesége: Emma, Cassandra és a két nagynénje – mindenki azt akarta, ami a legjobb az ő kis közösségük számára. Még Sarah is.

– Tudja, hogy csak idő kérdése, és meg fog fordulni a szerencséje – folytatta Sarah.

Csakhogy erre még nem volt példa. És ez bosszantotta a bátyját. Lydia hátborzongató képessége, amellyel minduntalan nyert a játékasztalnál, tisztességtelennek tűnt azok számára, akik a „ki mint vet, úgy arat” elvét vallják. Mind botrányosnak érezték az ő szerencséből fakadó hírnevét.

Így hát Southwaite, miután hiába várta, hogy a húga egy nagyobb összeget veszítsen, végül beavatkozott, hogy ilyesmi később se fordulhasson elő. Ha Lydia bármikor többet kockáztat ötven fontnál egy este, megfosztja őt a járandóságától, és gondoskodik róla, hogy erről a város minden játékszalonyában tudomást szerezzenek.

– Talán amiatt is aggódik, hogy túlságosan rabul ejtette magát a játék izgalma. – Sarah le sem vette a szemét a zöld ru-

háról, alaposan végignézte, nincs-e rajta folt vagy szakadás. – Előfordul az ilyesmi. A szenvedély néha annyira úrrá lesz az embereken, hogy már nem képesek távol tartani magukat a játéktól, ahogy az iszákos sem tudja letenni a gint. – A varrókosa-
ráért nyúlt. – A szórakozás más formáit elhanyagolják, még a családjukkal és a barátaikkal eltöltött estéről is lemondanak, csak hogy visszatérhessenek abba a pokolba. És hiába fordítják a nyereményüket nemes ügyekre, a játék izgalma veszélyesen csábító lehet.

Lydia a tükreire pillantott, és látta, hogy Sarah a türe és cérnára összpontosítja a figyelmét. Gyerekkorukban együtt játszottak a sárban, és most is inkább barátnők voltak, semmint úrnő és cseléd. Lydia mindkét nagynénje akarásával szembeszegülve ragaszkodott hozzá, hogy Sarah mellette maradjon, bár ez azt jelentette, hogy a lányt két éven keresztül egy idősebb szolgáló felügyelte és tanította.

Most azonban cseppet sem tetszett neki a szobalány burkolt figyelmeztetése. Túl sokan vették a bátorságot ahhoz, hogy Lydiát utasítsák, megfeddjék és neveljék. Pedig ő már felnőtt nő, az ég szerelmére!

– Attól tartasz, hogy én is ilyen vagyok, Sarah? A játék rabja lettem? Aki képtelen elszakadni a szenvedélyétől? Csak az izgalomért kártyázok, nem a céljaimért?

– Nem, milady. Én soha... – Elvörösödött.

Pedig dehogynem! Méghozzá épp az imént.

– Nyugodj meg, nem a szerencsejáték kedvéért változtattam meg a ma esti terveimet!

– Igen, milady.

– Az igazság az, hogy egy férfival találkozom Mrs. Burtonnél, de meg kell ígérned, hogy ezt senkinek sem mondom el.

Lydia újra a tükörbe pillantott, és elégedetten látta, hogy Sarah szeme elkerekedik a döbbenettől és a kíváncsiságtól.

– Most pedig kérlek, máris vidd le nekem ezt a levelet, aztán segíts minél hamarabb elkészülni!

Clayton Galbraith, Penthurst hercege úgy tartotta, hogy egy férfi, akármilyen magas pozíciót tölt is be, csak akkor nevezheti magát igazi úriembernek, ha türelemmel és udvariassággal viselkedik az idősebb családtagjaival szemben. Ennélfogva igyekezett higgadtan várakozni, miközben Rosalyn nénikéje próbára tette a szerencséjét Mrs. Burton játékszalonjában.

A nő ma este arra kérte az unokaöccsét, hogy kísérje el őt. Penthurst várta, hogy kiderüljön az oka. Egyelőre úgy tűnt, hogy a nénikéje pusztán azért tartott igényt a társaságára, hogy megoszthasson vele egy hónapra is elegendő pletykát.

Ezért fölösleges volt iderángatnia őt. Egy házban éltek, és Rosalyn néni irányította Penthurst mindennapjait. Sosem ment férjhez, saját állítása szerint azért nem, mert egy herceg lánya a házassággal általában veszít a társadalmi rangjából és az előjogaiból. Az unokaöccse viszont gyanította, hogy valójában csak nem akarta elhagyni a hercegi rezidenciát, mert akkor nem tudott volna állandóan beleavatkozni a lakói életébe. Mivel most már csak ketten éltek ott, ez most Penthurst életét jelentette.

Lady Rosalynnak a befagyott tó színét idéző, divatos estélyije jól illett a fehér bőréhez, ősz hajához, fekete szeméhez és királynői tartásához. Lassú ütemben vesztette el a pénzét, miközben halkán bizalmas információkat osztott meg a többiekkel. Az egész asztal játéka lelassult, hogy igazodjanak hozzá. Emiatt szép sorban mindenki kimentette magát, míg végül ketten maradtak az unokaöccsével. Valószínűleg Rosalyn mindvégig ezt akarta elérni.

Bocsánatkérés gyanánt Penthurst odatolt az osztnak egy aranyat, miközben a nagynénje hunyorogva nézte a lapokat, amelyeket az imént kapott. A nő arca a kora előrehaladtával keskenyebb lett, a vonásai pedig élesebbek, így egyre tisztábban látzott a hasonlóság a nagynéni és az unokaöcs között. Penthurst erre akkor figyelte fel először, amikor tizenhét éves korában meglátogatta a beteg Rosalyn nénit, és meglátta őt a sminkje, a mosolya, valamint a feltűnő parókája nélkül. A saját gesztenyebarna szeme nézett vissza rá, felette ugyanaz a szögletesen ívelt szem-

öldök húzódott, de talán még a széles szájuk is egyforma volt, habár a nagynénié a nőiesebb vonásai miatt kevésbé tűnt szigorúnak.

– Annnyira sajnálatos, ami Kendale-lel történt! – mormolta Rosalyn, miközben szemügyre vette a kártyáit. – Persze túl sokáig várt. Minél idősebb egy férfi, annál valószínűbb, hogy valami fiatal fruska elcsavarja a fejét.

Penthurst nem tudta eldönteni, hogy megvédje a barátját, Kendale vikomtót, vagy felvegye a lábához dobott kesztyűt. Ördög és pokol! Ha a nagynénje azért hozta magával ma este, hogy unalmas témaként az ő agglegénységéről beszélgessenek, nem fogja megkönnyíteni a dolgát és támogatni ebben!

– Én úgy látom, hogy boldog, és nagyon szerelmes. Talán sajnálsz ezt tőle?

– Kendale szerelmes? Ki hitte volna, hogy ezt is megérjük! – Rosalyn ingerülten cöcögött, aztán kért még egy lapot. – Az a nő nem való hozzá. Ezt mindenki tudja, még Kendale is. Jól kellett volna megnősülnie. Ha pedig tényleg szerelmes, nem kellett volna megtartóztatnia magát.

– Ő ahhoz túl becsületes. Neked pedig nem kellene új lapot kérned. Be fogsz sokallni.

– Becsületes? Így nevezed azt, ha egy főnemes olyan romantikus viszonyba keveredik, amely jobban illene egy iskolás lányhoz? Remélem, neked jóval több eszed van az ilyen becsületességnél!

– Nyugodj meg, olyan könnyörtelenül gyakorlatias vagyok a nőimmal, hogy engem soha senki nem fog úgy sajnálni, mint te Kendale-t!

Lady Rosalyn új lapot kért Penthurst tanácsa ellenére. Túl lépte vele a huszonegyet.

– Igen. Nos, de ő legalább megnősült, nem igaz? – Némi sértődött dorgálás vegyült a nagynéni hangjába. – Be kell ismernem, igen bájos nő. És a származása ellenére van stílusa.

Penthurst nem volt hajlandó bólogatni a nagynénjének. A figyelmét a bálterem felé fordította, amelyet ebben a mayfairi

házban játékkeremmé alakítottak át. Az urak klubjait leszámítva Mrs. Burton vezette Londonban a legelegánsabb szalont, ahol az ember elkártyázhatta a vagyonát, és valószínűleg ez volt az egyetlen olyan létesítmény, ahol a hölgyek kísérő nélkül is megjelenhettek anélkül, hogy kivívták volna a társaság rosszallását. Korábban más előkelő nők is működtettek hasonlókat az otthonukban, ám míg ezek ellen hivatalos intézkedéseket foglaltak, Mrs. Burtonnek különleges felmentést szerzett az arisztokrata ügyfélköre.

– Ha már bájos lányokról van szó – szólalt meg újra a nagynénje, miközben az osztó elvette a pénzét. – Említettem már, hogy Lady Barrowton unokahúga a városba jön? Állítólag ünnepeelt szépség.

– Állítólag? Még senki sem látta személyesen? – A herceg csak felületesen figyelt a társalgásra, úgyis tudta, mit fog hallani. A figyelme nagy részét a bálterem bejáratára összpontosította. Egy sötét hajú, igéző tekintetű nő lépett be. Lydia Alfreton.

Hát ez furcsa. Penthurst biztosra vette, hogy Southwaite azt mondta: a húga ma este az Ambury házában rendezett kis vacsorán fog részt venni. Ő azonban most mégis itt volt, készen arra, hogy próbára tegye a híres szerencséjét a játékasztaloknál.

A zöld ruha, amelyet viselt, illett a hajához és a nagyon világos bőréhez. Boldognak tűnt. Sajnos Penthurst csak akkor látta ilyennek, ha szerencsejátékozott. Ha napközben futottak össze, a nő fénytelen szemmel egyenesen átnézett rajta, mintha nem is látná, az arca pedig kifejezéstelen maradt.

– Természetesen már látták az unokahúgát. Különböző nem lehetne ünnepeelt. Csak épp még sosem járt a városban. Az utolsó csinosításra jön, mielőtt bevezetnék a társaságba.

– Tehát még gyermek. Minden gyermek bájos. És édes. És unalmas.

– Aligha gyermek. Üde, ártatlan leány. Szeretném bemutatni neked.

– Nem tartok rá igényt, de azért köszönöm.

Az osztó közelségétől Rosalyn hirtelen kényelmetlenül érez-

te magát. Olyan dölyfösen küldte el, hogy a férfi azonnal távozott, és felügyelet nélkül hagyott egy jókora összeget. A nő az egész testével az unokaöccse felé fordult, az ősz fejét úgy fordította, hogy a herceg semmiképp se tudjon kitérni a következő megjegyzése elől.

– Előbb-utóbb kénytelen leszel megnősülni, és ez a lány tökéletes jelöltnek tűnik.

– Már régen megmondtam, hogy ebben a kérdésben magam fogok dönteni. Ha úgy gondolod, hogy engedékenyebb leszek, csak mert nyilvános helyen hoztad fel a témát, nem pedig otthon, nagyon tévedsz. És mostanra biztosan rájöttél, ha megnősülök is, nem egy üde, ártatlan leányt fogok feleségül venni.

Rosalyn béketűrően felsóhajtott.

– Sosem értettem, mit látsz az idősebb nőkben.

– Csakugyan?

A nő elpirult, és félrenézett, hogy ne kelljen válaszolnia. Valami elvonta a figyelmét. Összehúzta a szemöldökét.

– Gondolom, meg kell hajolnom a választásod előtt, mivel vele kapcsolatban nagyon is helytállónak bizonyultak a megérzéseid. Szegény anyja biztosan forog a sírjában!

Penthurstnek nem kellett odafordulnia, hogy tudja: a nagynénje Lydia Alfretonról beszél. Ám így is odanézett, és épp látta, hogy Mrs. Burton üdvözli Lady Lydiát, majd odakíséri az egyik játékasztalhoz.

– Semmiféle megérzésem nem volt vele kapcsolatban. Csak érthető módon bosszantott, hogy te és Lady Southwaite eldöntöttétek, kit veszek feleségül, mielőtt a lány egynapos lett volna. Az ilyen előre elrendezett frigyek ideje lejárt, teljességgel jogtalanok és elfogadhatatlanok. – Amikor Penthurst tizenöt évesen megörökölte a hercegi címet, az egyik első intézkedése az volt, hogy visszautasította ezt a nevetséges megállapodást. Senki más nem is említette azóta az eljegyzést, csak a nagynénje. Valószínűleg mások nem is emlékeztek rá.

– Celeste a legjobb barátnőm volt, végtelenül kedves és bájos asszony. Ki hitte volna, hogy a lánya... nos, ilyen lesz! – Lydia

felé intett, aki épp megnyert egy játszmat. Az emberek köré gyűltek, hogy lássák. Talán az örök győztes hírneve vonzotta őket oda. Vagy talán Lydia eleven természete és izgatott viselkedése. A szemében olyan lángok gyúltak, amilyeneket máskor sosem látott a világ, minden győzelem után nevetett, és ilyenkor úgy emelte fel a tekintetét és a karját, mintha hálát adna a gondviselésnek, amiért újra megvédte a tétjét.

Rosalyn néni ciccegett.

– Napközben kiismerhetetlen szfinx. Itt azonban, esténként olyan, mint egy bortól megrészegült bacchánsnő. Ha Southwaite nem zabolázza meg, tönkre fogja őt tenni. Mindenki ezt mondja. Tönkre fogja tenni magát, a bátyját, az egész családot.

– Mindig nyer. Ha így folytatja, valószínűbb, hogy megduplázza a családi vagyont, nem pedig elveszíti. – Pont ez volt a baj. Southwaite biztosra vette, hogy ha csak egyszer is elveszítene egy komolyabb összeget, abbahagyná a játékot.

– Nem a szerencsejátékról beszéltem.

Penthurst erre felkapta a fejét.

– Nem utalhattál férfiakra!

– Miért nem?

– Nem érdeklődik irántunk. A szerencsejáték iránt igen. A lovak iránt is. A művészetek és az irodalom iránt is. De ha másféle romlásról beszélnek, tévednek.

– Ezt biztosan Southwaite-től hallottad. Mintha ő tudná! – Rosalyn néni hunyorogva pillantott a terem másik vége felé. – Játék közben rengeteg férfival összebarátkozik, és azt beszél, nem viselkedik kellő tartózkodással társalgás közben. Amelia nénikéje vigasztalhatatlan. – A fejét ingatta. – Szegény drága Celeste! Talán jobb is így, hogy ezt nem érhetette meg.

Penthurst megállta, hogy elismételje: a pletyka nagyon messze áll a valóságtól. De persze nem tudhatta biztosan. Southwaite egyértelműen aggódott a húgáért. És ha nem csak a szerencsejáték jelentett problémát a család számára, azt vele nyilván nem közölték volna.

Mintha a nagynéni suttozását akarná megerősíteni, egy

férfi közeledett a játékasztalhoz. Átfurakodott a tömegen, és megjelent Lydia könyökénél. Penthurst oldalra biccentette a fejét, hogy jobban lássa a fickó arcát. Akaratlanul is felnevetett, amikor felismerte az illetőt. Algernon Trilby? Trilby és Lady Lydia? Nem tartotta túl valószínűnek.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte a nagynénje.

– Csak azon töprengtem, amit mondtál, és nem tudtam visszafojtani a reakciómat.

– Ne vess csak, ha akarsz! A szóbeszéd ritkán téved az ilyes-
miben. – Rosalyn néni visszahívta az osztót, és újra a kártyák
felé fordította a figyelmét.

A társalgás megint visszatért oda, hogy Penthurstöt be kel-
lene mutatni Lady Barrowton édes, ártatlan unokahúgának.
A férfi nem volt hajlandó rábólintani a találkozóra. Miközben
ők ketten a meggyőzés és a tiltakozás köreit futották, Penthurst
azon kapta magát, hogy a pillantása folyton odatéved, ahol
Lydia szépen gyarapította kockán a nyereményét.

Úgy tűnt, ismeri Trilbyt. Többször is beszélt vele. Akármit
mondott is neki, a férfi elpirult tőle. Trilby végül otthagya, és
elment megnézni egy fáraózó társaság játékát. Lady Lydia lát-
hatóan tudta, hogyan szabaduljon meg a kéretlen figyelemtől
méltóságteljesen, de határozottan.

Penthurst ezt majdnem közölte is a nagynénjével, hátha ez-
zel megóvhatja a barátja hűgát a nem kívánt pletykáktól. Ám épp
szóra nyitotta volna a száját, amikor Lydia elhagyta az asztalt.
Már nem csillogott úgy a szeme, megint az a visszafogott, kifeje-
zéstelen homály telepedett rá, ami miatt a nagynénje szfinxnek
nevezte. Egyenesen a teraszajtóhoz ment, és kilépett rajta.

Algernon Trilby hűsz lépéssel lemaradva követte.

– Ha megbocsátasz, szeretnék egy kis időre visszavonulni,
utána hazavihetsz. – A nagynénje kinyújtotta a kezét, hogy
Penthurst felsegíthesse.

– Pár perc múlva megyek, és megkereslek – felelte a férfi.

– Ne siess túlságosan! A legjobb pletykákat a mosdóban
hallani.

– Megvárom, amíg eltelsz velük.

Rosalyn néni elindult. Otthagyott az asztalon harminc fontot, mintha túl nagy fáradság volna visszatenni a táskájába. Mivel egész életében hercegek tartották el, valószínűleg így is volt. Penthurst intett, hogy osszanak neki.

Miután a nagynénje elment, még páran helyet foglaltak az asztalnál. Lendületes játék vette kezdetét. A negyedik kör tájékaán Penthurst körbenézett a teremben, és rájött, hogy sem Lydia, sem Trilby nem tért vissza.

Semmi sem utalt arra, hogy Lydia titkos randevút tervezett, de ahogy teltek a percek, egyre többen erre fognak gyanakodni. Penthurst elképzelte odakint Trilbyt, amint a legjobb esetben bosszantja a nőt, a legrosszabban pedig alkalmatlankodik neki.

Bedobta a lapjait, felállt, és megindult az ajtó felé. Végére is, ha az ő húga lenne, elvárná, hogy Southwaite rajta tartsa a szemét.